

Процак В'ячеслав Геннадійович, Шкіпер

У пам'яті всіх, хто знав Славу - він живе як гідна, добра та світла людина. В'ячеслав дивом поєднував хлопчачу безпосередність та дорослу відповідальність за свої вчинки та всіх, кого брав під опіку. Корінний маріуполець - цим все сказано.

Покоління В'ячеслава отримало багато можливостей та випробувань. Незалежність України та участь в операції Об'єднаних сил. Вибір професії, навчання, мрії, нові виклики. І - війна...

Малий Славко завдавав чимало клопоту. Хоча батьків дуже цінував та любив. Дитячі пригоди та впертість «я зможу» гартували характер. Був прикладом для меншого брата Просити в батьків гроші не діло, якщо маєш ціль. Дуже хотів купити мопед. Вибір був: баштан, сад, овочі, підробіток вантажником.

Так, В'ячеслав виробив правило: «Чоловік має все вміти». Від ремонту транспорту до ремонту квартири. А ще дуже любив солодощі, випічку. Тож намітив ще одну мету: відкрити власну кондитерську. Та це потім, бо хлопця кликало й чекало море.

Справу В'ячеслав обрав серцем. Випускник Херсонського морехідного училища рибної промисловості почав кар'єру як судномеханік. Перший досвід - риболовне судно. Проте хотілося поєднати море та військову справу.

Так у 2017 році, у свої 23 роки, В'ячеслав вступив до Морської охорони. Згодом зрозумів, що варто здобути вищу освіту. Обрав юридичний виш в Кривому Розі та закінчив. Те місто подарувало зустріч з коханою.

З початком війни старший матрос В'ячеслав Процак, радіометрист-навідник малого катера ВО-25 Морської охорони у складі 23-го загону Морської охорони обороняв Маріуполь. Своє по крові й духу місто. Чим ми, допомагав побратимам і цивільним. Якось у лікарні не було світла, для генераторів бракувало бензину. Слава відгукнувся одним з перших, що добуде й привезе. Приносив у підвали – сховища продукти, воду. Для дітейдесь добув розмальовки та олівці.

26 квітня 2022 року В'ячеслав ніс бойове чергування на посту «Азовсталі». Бійці були виснаженими, видимість через постійні ворожі атаки. Славу дістала куля снайпера. Орден «За мужність» III ступеня військовий отримав посмертно.

Тіло В'ячеслава вдалося евакуювати тільки в вересні 2022 року, урна з прахом зберігалась майже 2 роки в Крематорії, але не дочекавшись Алеї Слави, В'ячеслава поховали у лютому 2024 року на Білгородському кладовищі Київської області.

Спогади дружини Алли Скаскевич

